

متن سوره نجم با ترجمه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند رحمتگر مهربان

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾

سوگند به ستاره هنگامی که [برای غروب کردن در کرانه افق] افتد؛ (۱)

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾

که هرگز دوست شما از راه راست منحرف نشده، و [در ایمان و اعتقادش از راه راست] خطا نرفته؛ (۲)

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾

و از روی هوا و هوس سخن نمی گوید. (۳)

إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

گفتار او چیزی جز وحی که به او نازل می شود، نیست. (۴)

عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾

[فرشته] بسیار نیرومند به او تعلیم داده است. (۵)

ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾

[همان که] دارای درایت و توانمندی شگفتی است، پس [به آنچه که مأمور انجامش می باشد] مسلط و چیره است. (۶)

وَهُوَ بِالْأَفْقِ الْأَعْلَى ﴿٧﴾

در حالی که در افق اعلا بود. (۷)

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى ﴿٨﴾

سپس نزدیک رفت و نزدیک تر شد (۸)

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾

پس [فاصله اش با پیامبر] به اندازه فاصله دو کمان گشت یا نزدیک تر شد.
(۹)

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾

آن گاه به بنده اش آنچه را باید وحی می کرد، وحی کرد. (۱۰)

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾

آنچه را دل [پیامبر] دید [به پیامبر] دروغ نگفت [تا او را درباره حقیقت فرشته وحی به وهم و خیال اندازد، بلکه به حضور و شهودش یقین کامل داشت].
(۱۱)

أَفْتَمَارُوهٗ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾

آیا در آنچه [به حقیقت] می بینید با او به سختی مجادله و ستیزه می کنید؟ (۱۲)

وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾

و بی تردید یک بار دیگر هم او را دیده است (۱۳)

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿١٤﴾

نزد سدره المنتهی، (۱۴)

عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾

در آنجا که جنت الماوی است. (۱۵)

إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾

آن گاه که سدره را احاطه کرده بود آنچه [از فرشتگان، نور و زیبایی] احاطه کرده بود. (۱۶)

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾

دیده [پیامبر آنچه را دید] بر غیر حقیقت و به خطا ندید و از مرز دیدن حقیقت هم درنگذشت. (۱۷)

لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾

به راستی که بخشی از نشانه های بسیار بزرگ پروردگارش را دید. (۱۸)

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾

پس به من از لات و عزّی [دو بت خویش] خبر دهید (١٩)

وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ﴿٢٠﴾

و منات، سومین [بت] دیگرتان [که شما آنها را تمثال فرشتگانی به عنوان دختران خدا می پندارید]، (٢٠)

الْكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾

آیا [به پندار شما] ویژه شما پسر و ویژه او دختر است؟! (٢١)

تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾

در این صورت این تقسیمی ظالمانه است. (٢٢)

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا
مِنْ سُلْطَانٍ ۚ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ ۗ وَلَقَدْ
جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾

این بتان [که شما آنها را به عنوان شریک خدا گرفته اید] چیزی جز نام ها [ی بی معنا و بی مفهوم] که شما و پدرانتان [بر اساس حدس و گمان] نامگذاری کرده اید نیستند، خدا بر [حقانیت] آنها هیچ دلیلی نازل نکرده است. اینان فقط از پندار و گمان [بی پایه] و هواهای نفسانی پیروی می کنند، در حالی که مسلماً از سوی پروردگارشان برای آنان هدایت آمده است. (٢٣)

أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿٢٤﴾

مگر برای انسان آنچه را [چون حاجت بخشی بتان و شفاعت آنان] آرزو می کند، فراهم است؟ (٢٤)

فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾

آخرت و دنیا فقط در سیطره مالکیت و فرمانروایی خداست. (٢٥)

وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ
بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ﴿٢٦﴾

و چه بسیار فرشتگانی که در آسمان ها هستند که شفاعتشان هیچ سودی نمی بخشد مگر پس از آنکه خدا برای هر که بخواهد و بیسندد، اجازه دهد. (٢٦)

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيُسَمُّونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً
الْأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾

مسلماناً کسانی که به آخرت ایمان ندارند، فرشتگان را در نامگذاری به نام زن نامگذاری می کنند؛ (٢٧)

وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ ۗ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا
يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾

و آنان را به این کار هیچ آگاهی و معرفت نیست. [آنان] فقط از گمان پیروی می کنند، و بی تردید گمان [انسان را] برای دریافت حق، هیچ سودی نمی دهد. (۲۸)

فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ
الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾

بنابراین از کسانی که از یاد ما روی گردانده اند و جز زندگی دنیا را نخواستند، روی بگردان. (۲۹)

ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ
سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾

این [دنیا خواهی] آخرین مرز دانش و معرفت آنان است؛ یقیناً پروردگارت به کسی که از راه او منحرف شده، داناتر است، و او به کسی که هدایت یافته، آگاه تر است. (۳۰)

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ
أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ ﴿٣١﴾

و آنچه را در آسمان ها و آنچه را در زمین است، فقط در سیطره مالکیت و فرمانروایی خداست، تا کسانی را که مرتکب گناه شده اند، همان گناهانشان را به آنان کیفر دهد، و کسانی را که کار نیک کرده اند، همان کار نیکشان را به آنان پاداش دهد. (۳۱)

الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ ۗ إِنَّ رَبَّكَ
 وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ ۗ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ
 أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ ۗ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ ۗ هُوَ أَعْلَمُ
 بِمَنِ اتَّقَىٰ ﴿٣٢﴾

کسانی که از گناهان بزرگ و زشت کاری ها جز لغزش های کوچک دوری
 می کنند [مورد آمرزش اند] یقیناً آمرزش پروردگارت گسترده و وسیع است.
 او به شما از هنگامی که شما را از زمین به وجود آورد و از هنگامی که در
 شکم مادرانتان جنین بودید، داناتر است؛ پس خودستایی نکنید. او به کسی که
 پرهیزکاری پیشه کرده است، آگاه تر است. (۳۲)

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾

آیا کسی را که [از حق] روی گردانید، دیدی؟ (۳۳)

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰ ﴿٣٤﴾

و اندکی [از مال خود] بخشید و [از باقی مانده آن] امساک ورزید. (۳۴)

أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰ ﴿٣٥﴾

آیا علم غیب نزد اوست و او می بیند [که بارگناهانش را در قیامت دیگری
 برمی دارد؟] (۳۵)

أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾

یا او را به آنچه در صحیفه های موسی است خبر نداده اند؟ (۳۶)

وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٧﴾

و [یا به آنچه در صحیفه های] ابراهیم [است] همان که به طور کامل [به پیمانش با خدا] وفا کرد [آگاهش نکرده اند؟] (۳۷)

أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٨﴾

که هیچ سنگین باری بار گناه دیگری را بر نمی دارد، (۳۸)

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾

و اینکه برای انسان جز آنچه تلاش کرده [هیچ نصیب و بهره ای] نیست، (۳۹)

وَأَنْ سَعْيُهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾

و اینکه تلاش او به زودی دیده خواهد شد؛ (۴۰)

ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾

سپس به تلاشش پاداش کامل خواهند داد؛ (۴۱)

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ ﴿٤٢﴾

و اینکه پایان [همه امور] به سوی پروردگارتوست؛ (۴۲)

وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ﴿٤٣﴾

و این اوست که می خنداند و می گریاند؛ (۴۳)

وَأَنَّهٗ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

و هم اوست که می میراند و زنده می کند. (۴۴)

وَأَنَّهٗ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾

و اوست که دو زوج نر و ماده آفرید، (۴۵)

مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ﴿٤٦﴾

از نطفه هنگامی که در رحم ریخته شود. (۴۶)

وَأَنَّ عَلَىٰ النَّسَاءِ الْآخِرَىٰ ﴿٤٧﴾

و پدید آوردن جهان دیگر بر عهده اوست، (۴۷)

وَأَنَّهٗ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾

و اوست که شما را توانگر کرد و سرمایه قابل ذخیره بخشید، (۴۸)

وَأَنَّهٗ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾

و او پروردگار [ستاره] شعری است، (۴۹)

وَأَنَّهٗ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ﴿٥٠﴾

و اوست که قوم عاد نخستین را هلاک کرد، (۵۰)

وَتَمُودَ فَمَا أَبْقَى ﴿٥١﴾

و [نیز] قوم تمود را به طوری که [کسی از آنان را] باقی نگذاشت (۵۱)

وَقَوْمَ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَى ﴿٥٢﴾

و قوم نوح را پیش تر [هلاک کرد]؛ زیرا آنان ستمکارتر و سرکش تر بودند (۵۲)

وَالْمُوتَفِكَةَ أَهْوَى ﴿٥٣﴾

و شهرها [ی قوم لوط] را زیر و رو کرد و به زمین کوبید. (۵۳)

فَعَشَاهَا مَا غَشَّى ﴿٥٤﴾

پس [عذاب خدا] آنان را احاطه کرد آن مقدار که احاطه کرد. (۵۴)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَى ﴿٥٥﴾

پس [ای انسان!] در کدام یک از نعمت های پروردگارت تردید می کنی [که آیا از سوی خدا هست یا نیست؟!]. (۵۵)

هَذَا نَذِيرٌ مِنَ النُّذُرِ الْأُولَى ﴿٥٦﴾

این پیامبر [نیز] بیم دهنده ای از [زمره] بیم دهندگان پیشین است. (۵۶)

أَزَفَتِ الْأَزْفَةُ ﴿٥٧﴾

قیامت نزدیک شد. (۵۷)

لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾

کسی جز خدا برطرف کننده [سختی ها و هول و هراسش] نیست. (۵۸)

أَفَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾

آیا از این سخن تعجب می کنید؟ (۵۹)

وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾

و [با چنین وضعی که دارید هنوز] می خندید و نمی گریید؟! (۶۰)

وَأَنْتُمْ سَامِدُونَ ﴿٦١﴾

و همواره سرکشی می کنید و غافلانه به خوشی و خوشگذرانی مشغول هستید؟! (۶۱)

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿٦٢﴾

پس [با این وصف که قیامتی سنگین در پی دارید، بیاپید] خدا را سجده کنید و بپرستید. (۶۲)